

 PACZUSKI
TAUDUL

PRZEKRÓJ PODATKOWY

12.06.2023 r.

KOMENTARZE EKSPERTÓW WS. NAJWAŻNIEJSZYCH WYROKÓW/ INTERPRETACJI

SPIS TREŚCI

Kwestia opodatkowania VAT opłaty rezerwacyjnej związanej z umową deweloperską,
interpretacja indywidualna DKIS z 24 maja 2023 r., sygn. 0114-KDIP4-2.4012.169.2023.1.WH _____ 3

Stacja paliw z punktu widzenia prawa budowlanego może stanowić jeden obiekt budowlany, natomiast z perspektywy ustawy podatkowej stanowi zbiór obiektów, z których każdy wymaga indywidualnej oceny, wyrok NSA z 30 maja 2023 r., sygn. III FSK 5017/21 ____ 4

Kwestia opodatkowania VAT opłaty rezerwacyjnej związanej z umową deweloperską, interpretacja indywidualna DKIS z 24 maja 2023 r., sygn. 0114-KDIP4-2.4012.169.2023.1.WH

W momencie wpłaty przez klienta opłaty rezerwacyjnej do chwili podpisania umowy deweloperskiej lub innej umowy dotyczącej przedmiotu rezerwacji opłata ta będzie nosić znamiona „kaucji”, gdyż ma charakter gwarancyjny oraz zabezpieczający na wypadek, gdyby któraś ze stron nie wywiązała się z zawartej umowy. Zatem w dacie otrzymania przez spółkę opłaty rezerwacyjnej, wpłacanej na podstawie umowy rezerwacyjnej, opłata ta nie będzie stanowić wynagrodzenia za świadczenie usług, a jedynie będzie gwarantować zobowiązania wynikające z umowy rezerwacyjnej. Opłata rezerwacyjna w dacie jej otrzymania nie wiąże się zatem z wykonaniem przez spółkę jakiegokolwiek świadczenia i tym samym - w dacie jej otrzymania - nie podlega opodatkowaniu VAT na podstawie art. 5 ust. 1 pkt 1 ustawy VAT.

Przekazanie opłaty rezerwacyjnej z rachunku spółki na mieszkaniowy rachunek powierniczy (MRP) prowadzony dla przedsięwzięcia deweloperskiego, w związku z zawarciem umowy deweloperskiej lub innej umowy dotyczącej przedmiotu rezerwacji, nie będzie powodować powstania obowiązku podatkowego. W przypadku środków zgromadzonych na MRP obowiązek podatkowy należy rozpoznać, stosownie do art. 19a ust. 8 ustawy VAT, w momencie, w którym środki te zostaną zwolnione przez bank i spółka będzie mogła nimi swobodnie dysponować, przy założeniu jednak, że zostaną one przekazane przed przeniesieniem prawa do rozporządzania lokalem jak właściciel.

Komentarz eksperta

Komentowana interpretacja indywidualna jest jednym z pierwszych rozstrzygnięć, które zostało wydane w nowym stanie prawnym (obowiązującym od 1 lipca 2022 r.). Zasadniczo bowiem do 1 lipca 2022 r. istniała daleko idąca swoboda po stronie deweloperów w zakresie pobierania opłat rezerwacyjnych od klientów (kwestia ta nie była bowiem uregulowana w przepisach). Z podatkowego punktu widzenia podejście do opłat rezerwacyjnych było jednak jednolite – DKIS (a jeszcze wcześniej

właściwy DIS) potwierdzał, że opłaty takie nie podlegają VAT (nie stanowią bowiem wynagrodzenia za usługę świadczoną przez dewelopera na rzecz klienta – z uwagi na ich kaucyjny charakter).

Stan prawny, dotyczący opłat rezerwacyjnych, uległ znaczącej zmianie od 1 lipca 2022 r. Z tym dniem weszły bowiem w życie przepisy ustawy deweloperskiej regulujące m.in. warunki pobierania opłat, elementy konieczne umowy rezerwacyjnej itd. Na tle definicji ustawowych (i) umowy rezerwacyjnej (Umowa rezerwacyjna to umowa między deweloperem, a klientem (rezerwującym), której przedmiotem jest zobowiązanie do czasowego wyłączenia z oferty sprzedaży np. lokalu mieszkalnego oraz (ii) opłaty rezerwacyjnej (Strony umowy rezerwacyjnej mogą ustalić, że zobowiązanie wynikające z tej umowy jest związane z obowiązkiem poniesienia przez rezerwującego opłaty rezerwacyjnej), pojawiły się wątpliwości, czy stanowisko DKIS, zakładające brak opodatkowania VAT opłat rezerwacyjnych, jest nadal aktualne. W przepisach tych jest bowiem mowa o „zobowiązaniu” dewelopera wobec klienta, co może oznaczać, iż świadczy on usługę w rozumieniu przepisów o VAT – czego efektem może być przyjęcie, że opłaty powinny być opodatkowywane VAT przez dewelopera (według podstawowej stawki 23%).

W przywołanej interpretacji DKIS potwierdził, że w nowym stanie prawnym opłaty rezerwacyjne nadal nie podlegają VAT. Organ uznał, że pomimo posłużenia się przez ustawodawcę sformułowaniem „zobowiązanie”, opłaty rezerwacyjne zachowują kaucyjny/gwarancyjny charakter. Czyli de facto – mimo budzącej wątpliwości nowelizacji przepisów ustawy deweloperskiej - podatkowy status opłat rezerwacyjnych nie uległ zmianie. Warte uwagi jest, że DKIS podszedł do sprawy racjonalnie i skupił się ekonomicznym/prawnym sensie opłat rezerwacyjnych, a nie tylko literalnym brzmieniem przepisów – co nie jest częstym zjawiskiem.

PIOTR STRYJEWSKI
ADWOKAT
DORADCA PODATKOWY

Stacja paliw z punktu widzenia prawa budowlanego może stanowić jeden obiekt budowlany, natomiast z perspektywy ustawy podatkowej stanowi zbiór obiektów, z których każdy wymaga indywidualnej oceny, wyrok NSA z 30 maja 2023 r., sygn. III FSK 5017/21

Wyrok został wydany w wyniku zaskarżonego wyroku WSA w Kielcach z 7 października 2021 r., sygn. I SA/Ke 485/21 (wyrok WSA został wydany w wyniku zaskarżonej interpretacji indywidualnej wydanej przez Prezidenta Miasta Poznań).

Kwestią sporną w omawianej sprawie było ustalenie czy dystrybutory paliw i gazu podlegają opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości (dalej: PoN) jako budowle na podstawie przepisów art. 1a ust. 1 pkt 2 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych (dalej: u.p.o.l.) w zw. z art. 3 pkt 1, art. 3 pkt 9 ustawy Prawo budowlane.

W tym miejscu należy zaznaczyć iż, Spółka jest przedsiębiorcą w posiadaniu którego znajdują się stacje paliw położone na terenie całej Polski, których celem jest dystrybucja i sprzedaż paliw płynnych oraz gazu ziemnego. Dostarczanie paliwa oraz gazu do pojazdów klientów odbywa się przy użyciu dystrybutorów, które posadowione są na betonowych wysepkach i służą właściwemu pompowaniu paliw. Paliwo (gaz) dostarczane przez dystrybutory do pojazdów jest pobierane i odmierzane ze stalowych, podziemnych zbiorników, które je magazynują. Od strony technicznej dystrybutory paliw i gazu składają się z obudowy, ekranu informującego o ilości pobranego paliwa, komputera pokładowego, podzespołów mechanicznych oraz węzłów nalewczych.

W związku z powyższym, Spółka z tytułu posiadanych budowli (dystrybutory paliwa i gazu) uiszcza na rzecz organu podatkowego PoN (stosownie do położenia przedmiotów opodatkowania), a podstawę opodatkowania stanowi stawka liczona od wartości początkowej danego środka trwałego stanowiącego podstawę dokonywania odpisów amortyzacyjnych na potrzeby podatku dochodowego.

W ocenie Spółki dystrybutory paliwa i gazu stanowią urządzenia techniczne nie podlegają opodatkowaniu PoN jako budowle. Spółka w argumentacji swojego stanowiska wskazała na nowelizację ustawy Prawo budowlane i wynikająca z niej zmiana definicji obiektu budowlanego, w której zrezygnowano z przesłanki całości techniczno - użytkowej na rzecz instalacji umożliwiających użytkowanie budowli zgodnie z jej przeznaczeniem. Zdaniem Spółki, powyż-

sza zmiana oraz wymóg wzniesienia obiektu budowlanego z użyciem wyrobów budowlanych spowodował, że dystrybutory paliwa i gazu zostały wyłączone z opodatkowania. Tym samym, przedmiotem opodatkowania PoN winny być tylko i wyłącznie ich części budowlane oraz fundamenty, tj. betonowe wyspy.

Prezydent Miasta Poznań uznał stanowisko Spółki za nieprawidłowe. Spółka złożyła skargę na wydaną interpretację do WSA w Kielcach.

WSA w Kielcach przychylił się do stanowiska organu i oddalił skargę, gdzie w uzasadnieniu wskazał, iż mając w szczególności na względzie przeznaczenie i cel funkcjonowania stacji paliw, należy uznać, że urządzenia techniczne dystrybutorów paliw i gazu stanowią urządzenia budowlane, czyli urządzenia techniczne związane z obiektem budowlanym – stacją paliw, zapewniające możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem. Ponadto, w ocenie sądu zawierający definicję urządzenia budowlanego art. 3 pkt 9 ustawy Prawo budowlane nie wprowadza nakazu trwałego związania z gruntem lub wytworzenia urządzenia w wyniku prac budowlanych. W konsekwencji, biorąc pod uwagę definicję budowli zawartą w przepisach prawa podatkowego tj. art. 1a ust. 1 pkt 2 u.p.o.l., dystrybutory paliw i gazu podlegają opodatkowaniu PoN jako budowle.

Spółka wniosła skargę kasacyjną na powyższy wyrok WSA.

NSA oddalił skargę kasacyjną Spółki. W ustnych motywach wyroku NSA po analizie przedmiotowych przepisów jak i dorobku orzecznictwa uznał, iż dystrybutory paliwa stanowią urządzenie budowlane w rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt 2 u.p.o.l. w zw. z art. 3 pkt 9 ustawy Prawo budowlane. W ocenie NSA, jest to urządzenie techniczne, które jest funkcjonalnie powiązane ze zbiornikiem na paliwa ciekłe albo gazowe, a więc obiekty te nie mogą funkcjonować samodzielnie bez zbiornika paliw, podobnie jak ten, który bez dystrybutorów nie mógłby być gospodarczo użytkowany. Jak wskazano w uzasadnieniu ustnym, dystrybutor obejmującej pompę do czerpania paliwa, pełni funkcję służebną wobec budowli w postaci zbiornika. NSA wskazał, iż skoro dystrybutor paliw nie stanowi budowli, lecz urządzenie budowlane, to jego części budowlane, czyli fundamenty, nie mogą być identyfikowane jako części budowlane urządzeń technicznych, z art. 3 pkt 3 prawa budowlanego. Powyższe zatem prowadzi do wniosku, iż jako części budowlane urządzeń technicznych będących urządzeniami budowlanymi, nie podlegają opodatkowaniu PoN.

Ponadto, NSA wskazał, iż choć stacja paliw z punktu widzenia prawa budowlanego może stanowić jeden obiekt budowlany, to jednak z perspektywy ustawy podatkowej stanowi zbiór obiektów, z których każdy wymaga ocen.

Komentarz eksperta

Komentowany wyrok jest kolejnym orzeczeniem NSA w zakresie prawidłowości opodatkowania PoN dystrybutorów, który to jak wskazano w ustnych motywach wyroku miał na celu stanowić znaczące rozwinięcie argumentacji przedstawianej w zapadłych już wyrokach w sprawach dystrybutorów, w których w ocenie NSA argumentacja była zbyt lakoniczna i niekoniecznie wyjaśniała istotę sprawy.

Niewątpliwie należy w pełni zgodzić się ze stanowiskiem NSA, iż z perspektywy PoN na stację paliw nie można patrzeć jako na jeden obiekt budowlany, a na zbiór obiektów, z których każdy wymaga indywidualnej oceny, czy stanowi on budynek lub budowlę podlegającą opodatkowaniu.

Niemniej jednak, z niecierpliwością oczekiwane będzie przez zainteresowane podmioty uzasadnienie pisemne wyroku w zakresie stanowiska NSA, zgodnie z którym dystrybutory paliw stanowią urządzenia budowlane, a w konsekwencji budowle w świetle u.p.o.l.

Wątpliwości w powyższym zakresie naręcza fakt, iż orzecznictwo TK wskazuje, iż opodatkowaniu mogą podlegać tylko te urządzenia budowlane, które spełniają charakterystykę z art. 3 pkt 9 ustawy Prawo budowlane. W związku z tym, można przyjąć stanowisko zgodnie z którym dystrybutory nie odpowiadają tej charakterystyce, gdyż nie zostały wymienione z nazwy w definicji urządzenia budowlanego, a także wydaje się iż nie są podobne

do obiektów wskazanych w tej definicji, co może prowadzić do wniosku, iż nie podlegają opodatkowaniu PoN.

Należy zauważyć, iż do 2015 r. definicja obiektu budowlanego posługiwała się pojęciem „całości techniczno-użytkowej” i na tej podstawie dominowało podejście o opodatkowaniu dystrybutorów jako części stacji paliw/zbiorników z paliwem. Od 2016 r. znowelizowane przepisy w powyższym zakresie nie zawierają wspomnianej przesłanki. Niemniej, organy podatkowe nie zrezygnowały z powoływania się na argument dotyczący całości techniczno-użytkowej.

Ponadto, warto wspomnieć, iż wśród orzeczeń sądów administracyjnych pojawiają się także takie, które prezentują przeciwstawny pogląd do przedstawionego w komentowanym wyroku, zgodnie z którym dystrybutory paliw jako urządzenia techniczne nie stanowią obiektów budowlanych w myśl art. 1a ust. 1 pkt 3 u.p.o.l. w zw. z art. 3 pkt 3 ustawy Prawo budowlane, a przedmiotem opodatkowania PoN powinny zostać opodatkowane jedynie wzniesione z użyciem wyrobów budowlanych części budowlane lub fundamenty tych urządzeń technicznych, tj. betonowe wyspy, na których dystrybutory paliw i gazu zostały posadowione (por. wyrok WSA z dnia 17 listopada 2022 r., sygn. I SA/Wr 892/21).

Na tle powyższego, pisemne uzasadnienie komentowanego wyroku będzie poddane szczegółowej analizie. Niemniej wydaje się, iż ostatecznie nie rozstrzygnie wątpliwości w zakresie opodatkowania dystrybutorów PoN.

MATEUSZ KSIĄŻEK
KONSULTANT

WYBÓR ORZECZEŃ SĄDÓW ADMINISTRACYJNYCH ORAZ TSUE:

SPIS TREŚCI

Przedmiotem decyzji o zabezpieczeniu zobowiązania podatkowego na podstawie art. 33 o.p. nie może być dodatkowe zobowiązanie podatkowe, o którym mowa w art. 112c ustawy VAT, uchwała 7 sędziów NSA z 29 maja 2023 r., sygn. I FPS 1/23	7
Kwestia miarkowania opłaty dodatkowej, o której mowa w art. 12i ust. 1 ustawy o zdrowiu publicznym, wyrok NSA z 30 maja 2023 r., sygn. III FSK 25/23	7
Forma wykreślenia podatnika z rejestru podatników czynnych podatku od towarów i usług w trybie art. 96 ust. 9 pkt 5 ustawy VAT - zagadnienie na uchwałę NSA, postanowienie NSA z 2 czerwca 2023, sygn. I FSK 78/20	7
Odpowiedzialność członków zarządu za zaległości podatkowe - zagadnienie na uchwałę NSA, postanowienie NSA z 31 maja 2023 r., sygn. III FSK 228/22	7
Kwestia określenia momentu powstania obowiązku podatkowego w VAT dla usługi pośrednictwa. Skutki podatkowe w VAT upływu terminu ważności vouchera, wyrok WSA w Warszawie z 31 maja 2023 r., sygn. III SA/WA 839/23	8
Kwestia zastosowania art. 38w ust. 2 ustawy CIT do przekazanych przez spółkę darowizn pieniężnych, wyrok WSA w Warszawie z 30 maja 2023 r., sygn. III SA/WA 2915/22	8

Przedmiotem decyzji o zabezpieczeniu zobowiązania podatkowego na podstawie art. 33 o.p. nie może być dodatkowe zobowiązanie podatkowe, o którym mowa w art. 112c ustawy VAT, uchwała 7 sędziów NSA z 29 maja 2023 r., sygn. I FPS 1/23

Przedmiotem decyzji o zabezpieczeniu zobowiązania podatkowego na podstawie art. 33 o.p. nie może być dodatkowe zobowiązanie podatkowe, o którym mowa w art. 112c ustawy VAT.

Kwestia miarkowania opłaty dodatkowej, o której mowa w art. 12i ust. 1 ustawy o zdrowiu publicznym, wyrok NSA z 30 maja 2023 r., sygn. III FSK 25/23

Dodatkową opłatę z ustawy o zdrowiu publicznych co do charakteru prawnego należy przyrównać do dodatkowego zobowiązania podatkowego regulowanego przepisami art. 112b i nast. ustawy VAT. Do opłaty dodatkowej można w pełni odnieść bogate orzecznictwo zarówno TK, jak i TSUE dotyczące analogicznej konstrukcji prawnej regulowanej przepisami ustawy VAT.

Z orzecznictwa TSUE wynika, że zasadę proporcjonalności narusza taka wykładnia przepisów wskutek której za prawidłowe należy uznać nałożenie na podatnika sankcji bez rozróżnienia sytuacji, w której błąd popełniany przez podatnika wynika z przesłanek wskazujących na oszustwo i dążenie do uszczuplenia wpływów beneficjenta daniny od sytuacji, w której nie występują takie szczególne okoliczności.

Sankcje takie wykraczają poza to co jest niezbędne dla osiągnięcia celów zapewniającej prawidłowy pobór podatku (tu: opłaty dodatkowej) i zapobieganiu działaniom zmierzającym do ograniczenia działań polegających na unikaniu przez podatnika zapłaty takiego świadczenia. Właśnie z taką sytuacją mamy do czynienia w analizowanej sprawie.

Podatnik nie uchyła się od zapłaty daniny w postaci opłaty od środków spożywczych, złożył deklarację, opóźnienie wynika oczywiście z jakiegoś zaniedbania, ale nie jest to opóźnienie znaczne, a dodatkowo z tytułu tego opóźnienia podatnik będzie zobowiązany do uiszczenia odsetek za zwłokę w regulowaniu obowiązku daninowego. W tych okolicznościach organ, został zobligowany do dokonania miarkowania wysokości opłaty dodatkowej, a nawet rozważenia możliwości odstąpienia od tej opłaty uwzględniając wszystkie ww. okoliczności.

Forma wykreślenia podatnika z rejestru podatników czynnych podatku od towarów i usług w trybie art. 96 ust. 9 pkt 5 ustawy VAT - zagadnienie na uchwałę NSA, postanowienie NSA z 2 czerwca 2023, sygn. I FSK 78/20

Czy wykreślenie podatnika z rejestru podatników czynnych podatku od towarów i usług w trybie art. 96 ust. 9 pkt 5 ustawy VAT może nastąpić poprzez dokonanie czynności materialno-technicznej czy też wymaga formy decyzji podatkowej?

Odpowiedzialność członków zarządu za zaległości podatkowe - zagadnienie na uchwałę NSA, postanowienie NSA z 31 maja 2023 r., sygn. III FSK 228/22

Czy na podstawie art. 116 § 1 pkt 1 lit. b w zw. z lit. a oraz § 2 i 4 o.p. w zw. z art. 11 ust. 1 i 2 oraz art. 21 ust. 1 i 2 ustawy Prawo upadłościowe i naprawcze członkom zarządu spółki można przypisać winę w niezgłoszeniu wniosku o ogłoszenie upadłości we właściwym czasie, jeżeli w czasie pełnienia tej funkcji nie istniały nadające się do egzekucji zaległości podatkowe spółki będącej podatnikiem, a w toku prowadzonego w okresie późniejszym w stosunku do spółki postępowania wymiarowego nie zostało wykazane, że zaniżona w deklaracji podatkowej wysokość zobowiązania podatkowego spółki była wynikiem zawinienia członków zarządu postrzeganego jako niedochowanie należytej staranności?

Kwestia określenia momentu powstania obowiązku podatkowego w VAT dla usługi pośrednictwa. Skutki podatkowe w VAT upływu terminu ważności vouchera, wyrok WSA w Warszawie z 31 maja 2023 r., sygn. III SA/WA 839/23

W przypadku usług pośrednictwa handlowego moment powstania obowiązku podatkowego w VAT następuje na zasadach ogólnych z chwilą wykonania usługi. W tej sytuacji nie należy mylić usługi, która jest przedmiotem usługi, w której wykonaniu pośredniczy pośrednik z usługą pośrednictwa jako odrębnym świadczeniem. Kwestią sporną w sprawie jest ustalenie momentu wykonania usługi pośrednictwa. Z opisanego stanu faktycznego wynika, że spółka nie otrzymuje żadnych przedpłat przed wykonaniem usługi. Zatem w tym przypadku nie sposób wiązać powstania obowiązku podatkowego z otrzymaniem zaliczki lub innej wpłaty o podobnym charakterze.

W związku z powyższym z chwilą wykonania usługi pośrednictwa spółka jest zobowiązana rozpoznać obowiązek podatkowy i wystawić fakturę na rzecz podmiotu, dla którego tę usługę pośrednictwa wykonała (w analizowanej sprawie spółka wykonuje usługę pośrednictwa z chwilą wydania vouchera klientowi). Obowiązek podatkowy powstaje zatem w momencie, kiedy dojdzie do skojarzenia tych dwóch stron transakcji. Jeżeli klient zamieni daną usługę na inną usługę u innego partnera usługowego spółka powinna wystawić fakturę korygującą na rzecz pierwotnego partnera usługowego i wystawić fakturę na rzecz kolejnego podmiotu, dla którego ostatecznie doszło do wykonania usługi pośrednictwa.

Pośrednika nie interesuje, czy osoba, która nabywa bilet wstępu lub udział w jakimś wydarzeniu oferowanym przez inny podmiot weźmie w tym wydarzeniu udział czy nie. Jeżeli w umowie między stroną a partnerem usługowym jest przewidziana należna prowizja z tego tytułu, to spółka musi rozpoznać obowiązek podatkowy

w związku z wykonaniem usługi pośrednictwa. Okoliczność, że prowizja spółki wyniesie 100%, bo spółka zatrzymuje dla siebie całość wynagrodzenia, skutkuje tym, że spółka powinna skorygować fakturę pierwotną. Jeżeli w takiej sytuacji kontrahent godzi się na to, żeby spółka w takiej sytuacji zatrzymywała całość wynagrodzenia, wówczas wtedy spółka musi całość tego wynagrodzenia opodatkować.

Kwestia zastosowania art. 38w ust. 2 ustawy CIT do przekazanych przez spółkę darowizn pieniężnych, wyrok WSA w Warszawie z 30 maja 2023 r., sygn. III SA/WA 2915/22

Przepisy art. 38w ustawy CIT zostały wprowadzone ustawą o pomocy obywatelom Ukrainy w związku z konfliktem zbrojnym na terytorium tego państwa. Przepisy te generalnie wskazują na określony cel jakim jest wspieranie przekazywania wszelkiej pomocy humanitarnej na rzecz osób, które ucierpiały w czasie wojny na Ukrainie. Z powyższych względów użyte w tych przepisach określenie „nieodpłatne świadczenie” powinno być rozumiane jak najbardziej szeroko. Generalnie taka wykładnia zawężająca, oparta w zasadzie na brzmieniu art. 12 ustawy CIT w tym zakresie jest niewłaściwa.

Poprzez nieodpłatne świadczenie należy rozumieć wszelkie zdarzenia prawne i gospodarcze, których skutkiem jest nieodpłatne, niezwiązane z kosztami lub inną formą ekwiwalentu przysporzenie w majątku mający konkretny wymiar finansowy. W analizowanej sprawie te pieniądze trafiły m.in. do Rządowej Agencji Rezerw Strategicznych i fundacji, która zajmowała się dziećmi ukraińskimi poszkodowanymi przez wojnę. W konsekwencji spółka jest uprawniona do zaliczenia do kosztów uzyskania przychodów łącznej kwoty przekazanej na rzecz agencji oraz na rzecz fundacji z przeznaczeniem na cele związane z pomocą Ukrainie, w tym z pomocą ofiarom skutków działań wojennych na terytorium Ukrainy na podstawie art. 38w ust. 2 ustawy CIT.

WYBÓR INTERPRETACJI PODATKOWYCH

SPIS TREŚCI

Zasady rozliczenia VAT przez dewelopera będącego członkiem wspólnoty mieszkaniowej do momentu sprzedaży wszystkich lokali , interpretacja indywidualna DKIS z 24 maja 2023, sygn. 0114-KDIP1-1.4012.101.2023.1.IZ	10
Kwestie związane z dokonywaniem płatności na rzecz niemieckiej spółki osobowej w kontekście zastosowania przepisów polsko-niemieckiej u.p.o. , interpretacja indywidualna DKIS z 23 maja 2023, sygn. 0114-KDIP2-1.4010.139.2023.3.JC	11
Ustalenie czy w przypadku zawarcia porozumienia rozwiązującego umowę z generalnym wykonawcą należy dokonać korekty podatku naliczonego za okres, w którym porozumienie zostanie zawarte zgodnie z art. 86 ust. 19a ustawy VAT. Kwestia zachowania prawa do odliczenia , interpretacja indywidualna DKIS z 22 maja 2023 r., sygn. 0114-KDIP4-2.4012.157.2023.2.AA	12
Prawo do zastosowania zwolnienia z VAT dla usług zarządzania nieruchomością w zakresie administracji i prowadzenia recepcji , interpretacja indywidualna DKIS z 18 maja 2023 r., sygn. 0114-KDIP1-1.4012.138.2023.2.MM	13
Sposób ustalania kosztów rozruchu technologicznego nowego produktu. Ustalenie momentu, w którym spółka jest uprawniona do odliczenia kosztów nowych środków trwałych na podstawie art. 18ea ust. 1 w zw. z ust. 9 ustawy CIT , interpretacja indywidualna DKIS z 18 maja 2023 r., sygn. 0111-KDIB1-3.4010.160.2023.2.JKU	14

Zasady rozliczenia VAT przez dewelopera będącego członkiem wspólnoty mieszkaniowej do momentu sprzedaży wszystkich lokali, interpretacja indywidualna DKIS z 24 maja 2023, sygn. 0114-KDIP1-1.4012.101.2023.1.IZ

Z analizy § 3 ust. 1 pkt 10 rozporządzenia MF z dnia 20 grudnia 2013 r. w sprawie zwolnień od podatku od towarów i usług oraz warunków stosowania tych zwolnień wynika, że zastosowanie zwolnienia, o którym mowa w tym przepisie uwarunkowane jest zaistnieniem zarówno przesłanki o charakterze przedmiotowym – opłaty związane z utrzymaniem muszą dotyczyć lokali mieszkalnych, które są wykorzystywane wyłącznie na cele mieszkalne oraz przesłanki o charakterze podmiotowym – opłaty za utrzymanie tych lokali są pobierane przez wspólnotę mieszkaniową. Należy przy tym dodać, że przesłanki te muszą być spełnione łącznie.

Jak wynika z treści wniosku, co prawda pobierana opłata administracyjna dotyczy utrzymania lokali mieszkalnych, które są wykorzystywane na cele mieszkalne, co oznacza, że spełniona jest przesłanka przedmiotowa, ale spółka (deweloper) nie występuje w charakterze wspólnoty mieszkaniowej – jest deweloperem. W przedmiotowej sprawie niespełniona jest przesłanka podmiotowa wynikająca z § 3 ust. 1 pkt 10 rozporządzenia. Oznacza to, że niespełniona jest jedna z przesłanek (przesłanka podmiotowa), której zaistnienie - łącznie z przesłanką podmiotową - jest warunkiem koniecznym dla możliwości zastosowania zwolnienia od podatku przewidzianego w § 3 ust. 1 pkt 10 rozporządzenia.

W związku z powyższym, pobierana przez spółkę opłata administracyjna - opłata ryczałtowa na utrzymanie lokalu, korytarzy, klatki schodowej, w której skład wchodzi: wywóz śmieci, w tym odpadów budowlanych, utrzymanie czystości, zużycie energii, zużycie wody, eksploatacja wind, utrzymanie terenu zewnętrznego, utrzymanie kotłowni, utrzymanie garażu, ubezpieczenie budynku, koszty zarządu nie korzysta ze zwolnienia od podatku na podstawie § 3 ust. 1 pkt 10 rozporządzenia.

Z okoliczności sprawy wynika, że nabywając w okresie przejściowym usługi dostarczania zimnej i ciepłej wody oraz ogrzewania spółka (deweloper) działa we własnym imieniu, lecz na rachunek innych podmiotów (przyszłych nabywców lokali mieszkalnych). Spółka jest, jako tymczasowy administrator budynku, obciążana przez

dostawców kosztami ww. mediów, ale faktycznymi ich odbiorcami są przyszli nabywcy lokali mieszkalnych. Tym samym, wydatki poniesione przez spółkę na zakup przedmiotowych usług (dostarczania zimnej i ciepłej wody oraz ogrzewania) powinny być przedmiotem odsprzedaży dla końcowych odbiorców tych usług. Z uwagi na to, że na podstawie art. 8 ust. 2a ustawy VAT, spółka występuje w charakterze usługodawcy tej samej usługi, którą nabyła na rzecz końcowych odbiorców, na wystawionych na rzecz przyszłych nabywców lokali mieszkalnych refakturach spółka powinna stosować stawkę podatku właściwą dla dostawy wskazanych we wniosku mediów.

W budynku, wraz z wyodrębnieniem i przeniesieniem prawa własności pierwszego z lokali, zawiązuje się wspólnota mieszkaniowa. Do czasu przeniesienia własności wszystkich lokali na nabywców, członkiem wspólnoty jest również spółka (deweloper). Wspólnota mieszkaniowa realizując wspólny interes właścicieli występuje w odmiennych rolach w przypadku nabycia towarów i usług w ramach zarządu nieruchomością wspólną oraz przypadku nabycia towarów i usług na potrzeby utrzymania poszczególnych lokali właścicieli.

W pierwszym z ww. przypadków wspólnota, będąca jednostką odrębną od właścicieli lokali, nabywając towary i usługi dla celów nieruchomości wspólnej nie wykonuje żadnych czynności na rzecz właścicieli. W takiej bowiem sytuacji działa ona w imieniu własnym i na własny rachunek, jako podmiot stosunków zobowiązaniowych wynikających z zarządu nieruchomością wspólną, którego działanie jest jedynie finansowane przez właścicieli wyodrębnionych lokali mieszkalnych, mających udziały w nieruchomości wspólnej. Tym samym odbiorcą nabywanych towarów i usług jest wspólnota mieszkaniowa, jako odrębny od jej członków podmiot praw, i to ona występuje jako ostateczny konsument.

W takim więc zakresie nie świadczy ona żadnych czynności opodatkowanych VAT na rzecz właścicieli odrębnych lokali. Zatem uiszczanie przez członków wspólnoty należności tytułem pokrycia kosztów zarządu nieruchomością wspólną nie jest objęte przepisami ustawy VAT. Tym samym odbiorcą nabywanych towarów i usług jest wspólnota mieszkaniowa, jako odrębny od jej członków podmiot praw, i to ona występuje jako ostateczny konsument. W takim więc zakresie nie świadczy ona żadnych czynności opodatkowanych VAT na rzecz właścicieli odrębnych lokali.

Natomiast w drugim przypadku, gdy wydatki ponoszone są przez właściciela wyłącznie w związku z odrębną własnością lokalu, wspólnota w zakresie nabywanych towarów i usług celem zaopatrzenia poszczególnych lokali występuje w odmiennej roli. Nabywa bowiem towary i usługi w swoim imieniu jednakże na rzecz właścicieli poszczególnych lokali, którzy dokonują na poczet tych zakupów stosownych wpłat. Tym samym wspólnota zakupując towary i usługi, które następnie przyporządkowuje poszczególnym lokalom, dokonuje ich odsprzedaży właścicielom lokali. W takiej sytuacji środki uiszczane przez właścicieli poszczególnych lokali na ich utrzymanie stanowią w istocie zapłatę za odsprzedawane im przez wspólnotę towary i usługi. Wspólnota obciążając m.in. spółkę (dewelopera) jako właściciela lokali do czasu przeniesienia ich własności na nabywców, opłatami eksploatacyjnymi związanymi z utrzymaniem nieruchomości wspólnej przypadającej na lokal właścicieli, dokumentuje to notą obciążeniową, czyli nie dokumentuje żadnych czynności opodatkowanych VAT na rzecz spółki.

W konsekwencji, skoro wspólnota nie dokumentuje żadnych czynności opodatkowanych VAT nie można uznać, że spółka, z tytułu przenoszenia tych kosztów na przyszłych właścicieli lokali mieszkalnych, występują w charakterze usługodawcy tej samej usługi, ponieważ nie nabyła od wspólnoty żadnej usługi świadczonej na jej rzecz jako właściciela lokali do czasu przeniesienia ich własności na końcowych nabywców. Brak jest zatem podstaw do dokumentowania ww. rozliczeń z przyszłymi właścicielami lokali mieszkalnych fakturą.

Przepisy ustawy VAT nie określają dokumentu, na podstawie którego można udokumentować ww. czynności, dokumentem takim może być nota księgowa, obciążeniowa. Tym samym, obciążenie przyszłych właścicieli lokali mieszkalnych opłatami dotyczącymi eksploatacji części wspólnej (tj. utrzymanie czystości i porządku na terenach zewnętrznych, sprzątanie klatek schodowych, odśnieżanie, wynagrodzenie zarządcy, konserwacje bieżące i przeglądy, energia elektryczna, ubezpieczenie budynku, prowizje bankowe i pocztowe, konserwacja dźwigów), opłatą za miejsce postojowe oraz fundusz remontowy spółka może dokumentować notą obciążeniową.

Kwestie związane z dokonywaniem płatności na rzecz niemieckiej spółki osobowej w kontekście zastosowania przepisów polsko-niemieckiej u.p.o., interpretacja indywidualna DKIS z 23 maja 2023, sygn. 0114-KDIP2-1.4010.139.2023.3.JC

Niemiecka spółka komandytowa na gruncie niemieckiego prawa podatkowego nie jest podatnikiem podatku dochodowego (jest transparentna podatkowa). W świetle powyższego, mając na uwadze treść art. 1 ust. 3 pkt 2 ustawy CIT niemiecka spółka komandytowa nie jest również podatnikiem na gruncie ustawy CIT. Jeżeli zatem spółka komandytowa nie jest podmiotem podatku dochodowego w Niemczech, to nie może korzystać z przywilejów wynikających z u.p.o. Osobami korzystającymi z przywilejów wynikających z u.p.o. są wspólnicy tej spółki. W odniesieniu do dokonywanych przez spółkę płatności, podatnikami podatku dochodowego będą wspólnicy niemieckiej spółki komandytowej i w stosunku do tych podmiotów należy zastosować polsko-niemiecką u.p.o.

Ze względu na to, że spółka niemiecka jest spółką transparentną podatkowo zgodnie z przepisami prawa niemieckim, podatnikami zamiast niemieckiej spółki komandytowej będą jej wspólnicy. Celem zastosowania przepisów polsko-niemieckiej u.p.o. spółka, jako płatnik, powinna uzyskać certyfikat rezydencji od osób prawnych – wspólników spółki komandytowej. W sytuacji gdy wspólnikami spółki komandytowej są inne spółki komandytowe (osobowe) należy uzyskać także certyfikaty rezydencji wspólników (osób prawnych) tych spółek.

Wobec powyższego należy stwierdzić, że w odniesieniu do płatności uiszczanych przez spółkę na podstawie art. 21 ust. 1 w zw. z art. 26 ust. 1 ustawy CIT na rzecz niemieckich spółek komandytowych, spółka powinna zastosować przepisy polsko-niemieckiej u.p.o. do wspólników niemieckich spółek komandytowych będących osobami prawnymi pod warunkiem dochowania należytej staranności i posiadania stosownych certyfikatów rezydencji podatkowej konkretnych wspólników spółek komandytowych.

Biorąc pod uwagę, że w opisanej sytuacji podatnikami nie będą niemieckie spółki komandytowe, lecz ich wspólnicy, weryfikacja rzeczy-

wistego właściciela nie powinna odbywać się w stosunku do niemieckich spółek komandytowych (osobowych), lecz ich współników. W konsekwencji spółka powinna badać status rzeczywistego właściciela należności w odniesieniu do współników spółek osobowych, a nie samych spółek osobowych.

W sytuacji, gdy określony podmiot nie dokonuje wypłat należności z tytułów wymienionych w art. 21 ust. 1 i art. 22 ust. 1 ustawy CIT, nie ma konieczności wypełniania formularza IFT-2/IFT-2R. Obowiązek taki natomiast istnieje gdy płatnik zryczałtowanego podatku dochodowego od osób prawnych dokonuje wypłat należności z tytułów wymienionych w art. 21 ust. 1 oraz art. 22 ust. 1 ustawy CIT, a na podstawie u.p.o. lub ustawy nie jest obowiązany do poboru podatku. W takim przypadku pomimo niepobrania podatku jest on zobowiązany do wystawienia informacji IFT-2R, którą należy wysłać do odpowiedniego urzędu dla nierezydentów oraz do podatnika.

W niniejszej sprawie – jak wykazano – niemieckie spółki komandytowe (spółki osobowe) nie będą podatnikami, zatem spółka nie powinna przysyłać informacji IFT-2R do spółek osobowych i nie powinna wykazywać ich w IFT-2R jako podatników. Informację IFT-2R spółka jako płatnik powinna przesłać do wspólnika (komplementariusza) spółki osobowej (będącej osobą prawną) i ją wykazać w IFT-2R jako podatnika.

Ustalenie czy w przypadku zawarcia porozumienia rozwiązującego umowę z generalnym wykonawcą należy dokonać korekty podatku naliczonego za okres, w którym porozumienie zostanie zawarte zgodnie z art. 86 ust. 19a ustawy VAT. Kwestia zachowania prawa do odliczenia, interpretacja indywidualna DKIS z 22 maja 2023 r., sygn. 0114-KDIP4-2.4012.157.2023.2.AA

W analizowanej sprawie wnioskodawca zamierza zawrzeć z generalnym wykonawcą porozumienie, w którym rozwiąże umowę w zakresie, w jakim nie została ona wykonana. W zawartym porozumieniu wnioskodawca uzgodni, że wynagrodzenie za ostatni etap wykonanej usługi zostanie obniżone o określoną wartość oraz, że generalny wykonawca dokona korekty ostatniej wystawionej w związku z inwestycją

faktury o tę określoną wartość. W takiej sytuacji za moment uzgodnienia warunków obniżenia podstawy opodatkowania należy uznać zawarcie porozumienia pomiędzy wnioskodawcą a generalnym wykonawcą.

Z opisu sprawy wynika, że wskazana obniżka nie jest uzależniona od określonego w porozumieniu konkretnego zdarzenia przyszłego. Tym samym należy uznać, że faktyczne przesłanki obniżenia ceny już zaistniały. Tak więc z chwilą zawarcia porozumienia nastąpi zarówno uzgodnienie warunków obniżenia podstawy opodatkowania, jak i ich spełnienie. Zatem, stosownie do art. 86 ust. 19a ustawy VAT wnioskodawca będzie zobowiązany dokonać korekty podatku naliczonego w rozliczeniu za okres, w którym zostanie zawarte porozumienie z generalnym wykonawcą.

Z wniosku wynika, że podatek wynikający z faktur dokumentujących poszczególne etapy robót został odliczony. W momencie odliczenia roboty budowlane służyły wykonywaniu czynności opodatkowanych i pozostaje to aktualne na dzień złożenia wniosku. Jednocześnie wnioskodawca nie planuje zmiany przeznaczenia inwestycji będącej efektem robót budowlanych.

Zatem z okoliczności sprawy wynika, że pomimo rozwiązania umowy z generalnym wykonawcą i zmianą zakresu wykonanych robót, nie dojdzie do zmiany sposobu ich wykorzystania. W konsekwencji zawarcie porozumienia rozwiązującego umowę z generalnym wykonawcą nie będzie miało wpływu na prawo wnioskodawcy do odliczenia podatku naliczonego. Ponadto cała należność z faktur, co do których nie uwzględniono obniżenia ceny została opłacona (uregulowana). Skoro wnioskodawca uregulował należności wynikające z opisanych faktur, to art. 89b ustawy VAT nie znajduje zastosowania, gdyż stosuje się go w przypadku nieuregulowania należności przez dłużnika.

Wobec powyższego należy uznać, że po zawarciu porozumienia rozwiązującego umowę z generalnym wykonawcą wnioskodawca zachowuje prawo do odliczenia podatku naliczonego, wynikającego z pierwotnie wystawionych faktur za roboty budowlane, co do których nie uzgodniono obniżenia ceny.

Prawo do zastosowania zwolnienia z VAT dla usług zarządzania nieruchomością w zakresie administracji i prowadzenia recepcji, interpretacja indywidualna DKIS z 18 maja 2023 r., sygn. 0114-KDIP1-1.4012.138.2023.2.MM

Skoro przedmiotem realizowanych w ramach umowy świadczeń na rzecz wspólnoty mieszkaniowej będzie usługa zarządzania nieruchomością w zakresie administracji i prowadzenia recepcji, na którą składają się wymienione we wniosku czynności, których zasadniczym celem jest zarządzanie nieruchomościami mieszkalnymi, a poszczególne czynności przyczyniają się do prawidłowego realizowania usługi podstawowej, to świadczenia te stanowią łącznie usługę złożoną, składającą się z różnych czynności. Zatem wykonywane przez wnioskodawcę usługi zarządzania nieruchomością w zakresie administracji i prowadzenia recepcji będą zwolnione z VAT na podstawie § 3 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia MF z dnia 20 grudnia 2013 r. w sprawie zwolnień od podatku od towarów i usług oraz warunków stosowania tych zwolnień.

W rozpatrywanej sprawie, budynek mieszkalny wielolokalowy nazwany we wniosku „nieruchomością”, w odniesieniu do którego wnioskodawca będzie świadczyć opisane usługi jest klasyfikowany do PKOB 1122, w którym co najmniej połowa całkowitej powierzchni użytkowej wykorzystywana jest na cele mieszkalne, a zatem należy uznać, że wnioskodawca będzie świadczyć usługi zarządzania w odniesieniu do nieruchomości mieszkalnej w rozumieniu § 3 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia. Czynności świadczone na rzecz wspólnoty mieszkaniowej będą wykonywane w ramach własnej bazy pracowniczey i sprzętowej.

Zawarta ze wspólnotą mieszkaniową umowa na świadczenie usług zarządzania nieruchomością w zakresie administracji i prowadzenia recepcji obejmuje wszystkie czynności wymienione we wniosku i przewiduje jedno wynagrodzenie ryczałtowe za wszystkie wykonywane czynności. Jednocześnie usługa kompleksowa (administracji i prowadzenia recepcji), która będzie świadczona na rzecz wspólnoty mieszkaniowej, jest sklasyfikowana w PKWiU pod symbolem PKWiU 68.32.12.0 „Usługi zarządzania nieruchomościami będącymi we współwłasności świadczone na zlecenie”.

Ponadto, usługi zarządzania nieruchomością nie będą stanowiły związanych z utrzymaniem porządku, sprzątnięciem wnętrza, konserwacją

i drobnymi naprawami, usuwaniem śmieci, nie będą również wykonywane usługi ochrony sklasyfikowane w PKWiU pod symbolem: 81.10.10.0. W konsekwencji, świadczenia wymienione we wniosku w postaci: przyjmowania zgłoszeń mieszkańców nieruchomości dotyczących awarii wody, instalacji CO, elektryczności i niezwłocznego zgłaszania zarządcy nieruchomości i odpowiednim instytucjom; prowadzenia ewidencji usterek i zgłaszania ich do właściwego serwisu technicznego, który prowadzi konserwacje obiektu; notowania awarii w obiektowej książce wydarzeń; kontroli funkcjonalności instalacji na terenie nieruchomości; prowadzenia dokumentacji: książka kluczy; prowadzenia ewidencji kluczy; zgłaszania spraw porządkowych bezpośrednio i na bieżąco do serwisu sprzątającego na terenie nieruchomości, z adnotacją w obiektowej książce wydarzeń; kontroli godzin rozpoczęcia pracy i zakończenia serwisu sprzątającego; obsługi systemu domofonowego; nadzorowania systemu pożarowego; nadzorowania systemu alarmowego; zwracania uwagi na zagrożenia pożarowe; obsługi przyjazdów firmy odbierającej odpady; wykonywania poleceń zarządcy nieruchomości związanych z obsługą nieruchomości; służenia pomocą lokatorom oraz ich gościom i gościom administracji; obsługa gości nieruchomości; udzielania w sposób kulturalny i uprzejmy niezbędnych informacji mieszkańcom nieruchomości, ich gościom oraz interesantom; przyjmowania przesyłek dla mieszkańców od firm kurierskich; prowadzenia rejestrów: gości, przychodzących; obserwowania wejścia i, wjazdu/wyjazdu na/z/ do teren nieruchomości oraz garażu podziemnego i informowania ochrony o wejściu osób nieuprawnionych; obserwowania systemu telewizji przemysłowej oraz reagowania na sygnały alarmowe z urządzeń technicznych; upominania osób zakłócających ciszę nocną w nieruchomości; ścisłej współpracy z przedstawicielami zarządcy nieruchomości - nie są czynnościami samoistnymi, lecz składają się na kompleksowe usługi zarządzania nieruchomościami mieszkalnymi świadczone przez wnioskodawcę na rzecz wspólnoty mieszkaniowej i co do zasady, dzielą los prawny świadczenia głównego, którym jest zarządzanie nieruchomością.

Zatem usługi administracji i prowadzenia recepcji, polegające na kompleksowym zarządzaniu nieruchomościami mieszkalnymi świadczone na rzecz wspólnoty mieszkaniowej, sklasyfikowane pod symbolem PKWiU 68.32.12.0 „Usługi zarządzania nieruchomościami będącymi we współwłasności świadczone na zlecenie”, korzystają ze zwolnienia z VAT, na podstawie § 3 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia.

Sposób ustalania kosztów rozruchu technologicznego nowego produktu. Ustalenie momentu, w którym spółka jest uprawniona do odliczenia kosztów nowych środków trwałych na podstawie art. 18ea ust. 1 w zw. z ust. 9 ustawy CIT, interpretacja indywidualna DKIS z 18 maja 2023 r., sygn. 0111-KDIB1-3.4010.160.2023.2JKU

Z literalnego brzmienia art. 18ea ust. 5 pkt 1 ustawy CIT, wynika, że za koszty produkcji próbnej nowego produktu uznaje się cenę nabycia, o której mowa w art. 16g ust. 3, lub koszt wytworzenia, o którym mowa w art. 16g ust. 4, fabrycznie nowych środków trwałych niezbędnych do uruchomienia produkcji próbnej nowego produktu, zaliczonych do grupy 3-6 i 8 Klasyfikacji. Wskazać należy, że koszt produkcji próbnej nowego produktu w zakresie nowych środków trwałych, który spółka zamierza odliczyć na podstawie art. 18ea ust. 1 ustawy CIT powinien być ustalany zgodnie z art. 16g ust. 1 pkt 1 ustawy CIT oraz art. 16g ust. 3 ustawy CIT, tj. powinien obejmować cenę nabycia lub ulepszenia nowych środków trwałych - kwotę należną zbywcy powiększoną o koszty jego transportu, załadunku oraz wyładunku, montażu i instalacji, a także wszelkie inne koszty poniesione w celu prawidłowego funkcjonowania nowych środków trwałych i tym samym wartość odliczenia przysługującego spółce powinna obejmować 30% tak ustalonej wartości początkowej nowych środków trwałych, z uwzględnieniem ograniczenia do 10% osiągniętego dochodu.

W art. 18ea ust. 9 pkt 1 ustawy CIT, ustawodawca wskazał, że koszty produkcji próbnej nowego produktu lub wprowadzenia go na rynek mogą zostać odliczone w roku, w którym zostały „faktycznie poniesione”. Z kolei zdanie pierwsze art. 18ea ust. 11 ustawy CIT wskazuje, że odliczenia dokonuje się w zeznaniu za rok podatkowy, w którym poniesiono koszty produkcji próbnej nowego produktu lub wprowadzenia na rynek nowego produktu.

Prawo do odliczenia ulgi na produkcję próbną, w przypadku nabycia środków trwałych, nie powinno być wiązane z datą ich przekazania do użytkowania. Podatnik będzie miał możliwość odliczenia kosztów produkcji próbnej jeżeli w roku podatkowym, za który dokonywane jest odliczenie, koszty te zostały faktycznie poniesione (nie chodzi jednak o poniesienie w rozumieniu wyłącznie zarachowania – dla skorzystania z ulgi podatnik musi zapłacić za środek trwały). Jak więc wynika z powyższego, na możliwość skorzystania z odliczenia w związku z produkcją próbną nie wpływa data przekazania do użytkowania środka trwałego.

Może wystąpić sytuacja, że wprowadzenie do ewidencji zbiegnie się z prawem do odliczenia ustalonym na powyższych zasadach. Niemniej jednak nie można się zgodzić, że odliczenie będzie możliwe w roku oddania do użytkowania środka trwałego. Odliczenia w ramach przedmiotowej ulgi dokonuje się zatem w roku podatkowym, w którym koszty kwalifikowane zostały faktycznie poniesione – przy czym poniesienie należy utożsamiać z zapłatą za dany środek trwały.

KONTAKT

ANDRZEJ PACZUSKI
tel. +48 510 051 712
andrzej.paczuski@ptpodatki.pl

MAGDALENA CHOCHOŁEK
tel. +48 797 197 435
magdalena.chocholek@ptpodatki.pl

WARSZAWA

ul. Giełdowa 7/9, 01-211 Warszawa
tel. 22 205 22 00, fax 22 205 22 01
e-mail: biuro@ptpodatki.pl

KATOWICE

ul. Podchorążych 1, 40-043 Katowice
tel. 32 704 79 39, fax 22 205 22 01
e-mail: biuro@ptpodatki.pl

LUBLIN

ul. Spokojna 2, 20-074 Lublin
tel. 519 407 698, fax 22 205 22 01
e-mail: biuro@ptpodatki.pl

WROCŁAW

ul. Wierzbowa 30, 50-056 Wrocław
tel. 605 514 518, fax 22 205 22 01
e-mail: biuro@ptpodatki.pl